

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/2/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899646
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Burger
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013899646.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Milana Lipovského na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 20. februára 2013 v trestnej veci obžalovaného N. R. pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 a iné, vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 6T 1/2008, o odvolaní obžalovaného N. R. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 1. februára 2012, sp. zn. 6T 1/2008, takto

rozhodol:

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 odvolanie obžalovaného N. R. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 1. februára 2012, sp. zn. 6T 1/2008, bol obžalovaný N. R. uznaný za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 a trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001.

Táto právna kvalifikácia vychádza zo skutkových zistení, že

1/ obžalovaný Y. L. v úmysle nevrátiť Ing. Y. W., CSc. peniaze z pôžičky v sume 10 000 000 Sk, ktoré od neho prevzal dňa 1. februára 2001 a tiež úrok z požičanej sumy vo výške 1 800 000 Sk, rozhodol sa, že ho dá fyzicky zlikvidovať, a preto dňa 4. februára 2001 vo večerných hodinách pozval obžalovaného T. Z. do svojho bytu v O. na P. ulici č. X, kde ho požiadal, či by bol ochotný za finančnú odmenu 500 000 Sk do konca februára 2001 fyzicky zlikvidovať istú osobu, meno ktorej mu prezradí, až keď prejaví súhlas, pričom obžalovaný T. Z. prisľúbil, že sa vyjadrí na druhý deň.

Obžalovaný T. Z. nasledujúci deň navštívil obžalovaného Q. J. v mieste jeho bydliska v O. na B. ul. č. X a spýtal sa ho, či by bol ochotný za finančnú odmenu 500 000 Sk ponúknutú bližšie neurčenou osobou, fyzicky zlikvidovať istého človeka, s čím obžalovaný Q. J. súhlasil. Dohodli sa, že obžalovaný T. Z. si ponechá z tejto odmeny sumu 100 000 Sk, pričom obžalovaný Q. J. prijal od obžalovaného T. Z.

peniaze v sume 10 000 Sk ako zálohu na výdavky spojené s realizáciou objednávky.

Obžalovaný Q. J. krátko potom v O., na B. ulici č. X ponúkol svojmu priateľovi obžalovanému N. R. možnosť zarobenia peňazí v sume 100 000 Sk za fyzickú likvidáciu istého človeka, ktorú si objednala bližšie neurčená osoba, pričom obžalovaný N. R. túto jeho ponuku prijal.

Obžalovaný T. Z. po akceptovaní objednávky obžalovaným Q. J. navštívil obžalovaného Y. L. v Trnave v reštaurácii Koliba v Kamennom Mlyne, kde mu oznámil, že objednávka bude vybavená, pričom obžalovaný Y. L. mu odovzdal lístok, na ktorom bolo napísané meno Y. W., adresa L., W. ul. č. XX a okrem toho mu povedal, že uvedená osoba pracuje vo Výskumnom ústave jadrovej energetiky, a.s., Trnava a jazdí na motorovom vozidle zn. AUDI A6, EČ: O..

Obžalovaný T. Z. krátko potom zašiel za obžalovaným Q. J., ukázal mu lístok s menom a adresou osoby, ktorú treba fyzicky zlikvidovať, ukázal mu pracovisko i dom, v ktorom uvedená osoba býva, pričom obžalovaný Q. J. požiadal, aby mu obstaral nejakú zbraň.

Obžalovaný Q. J. hneď na to odviezol obžalovaného N. R. na svojom osobnom motorovom vozidle do Piešťan, kde mu ukázal dom, v ktorom býva osoba určená na likvidáciu, opísal mu túto osobu a ukázal mu aj pracovisko tejto osoby v Trnave.

Obžalovaný T. Z. dňa 10. februára 2001 v Trstíne na burze kúpil od nezistenej osoby za sumu 20 000 Sk samopal československej výroby vzor 24 (26), kal. 7,62 x 25 mm (Tokarev), výrobného čísla T 41771 so zásobníkom na 32 ks nábojov, tlmičom hluku výstrelu a väčším množstvom nábojov, ktorý na druhý deň spoločne s obžalovaným Q. J. vyskúšali na poli za Dehticami, a potom ho odovzdal spolu so zásobníkom, tlmičom a nábojmi obžalovanému Q. J..

Obžalovaný Q. J. krátko po prevzatí samopalu od obžalovaného T. Z. v O. na B. ul. č. X odovzdal tento spolu s príslušenstvom obžalovanému N. R., pričom ešte pred odovzdaním ho spolu vyskúšali na poli za Hrnčiarovcami a v areáli atletického štadióna Slávia v Trnave.

Obžalovaný N. R. po predchádzajúcom niekoľkodennom sledovaní pohybu osoby určenej na likvidáciu dňa 23. februára 2001 v skorých ranných hodinách na motorovom vozidle zn. Fiat UNO patriacom obžalovanému Q. J. a opatrenom odcudzenými ŠPZ - kami prišiel do Piešťan, tam vozidlo odstavil v blízkosti W. ulice, preliezol cez oplotenie vysoké 195 cm do dvora rodinného domu č. XX na W. ulici, kde si pripravil na streľbu samopal s tlmičom hluku, a keď poškodený Ing. Y. W., CSc. približne o 05,20 hod. prichádzal k svojmu motorovému vozidlu, dlhou dávkou zo samopalu vystrieľal do neho 32 nábojov, čím mu spôsobil mnohopočetné devastujúce strelné poranenia hrudníka, brucha, horných končatín a pravého stehna, ktorým poškodený Ing. W., CSc. na mieste podľahol.

Keď obžalovaný T. Z. dňa 23. februára 2001 osobne oznámil obžalovanému Y. L. usmrtenie Ing. Y. W., CSc., tento mu v ten istý deň na poludnie v Trnave na parkovisku pred reštauráciou Koliba v Kamennom Mlyne odovzdal finančnú odmenu 500 000 Sk, z ktorej si obžalovaný T. Z. ponechal 130 000 Sk, obžalovanému Q. J. odovzdal 370 000 Sk a obžalovaný Q. J. si z tejto sumy ponechal 270 000 Sk a 100 000 Sk odovzdal obžalovanému N. R.: Obžalovaný N. R. si z uvedených peňazí kúpil v autobazáre osobné motorové vozidlo značky Lancia Thema, ev. č. X..

Za to bol obžalovanému N. R. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere štrnásť a pol roka.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na výkon tohto trestu zaradil súd obžalovaného N. R. do tretej nápravno-výchovnej skupiny.

Súčasne súd u tohto obžalovaného zrušil výrok o treste uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Trnava, zo dňa 18. októbra 2011, sp. zn. 4T 9/2010, v spojení s uznesením Okresného súdu Trnava, zo

dňa 18. novembra 2011, sp. zn. 4T 9/2010. Zrušil tiež všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 55 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 súd vyslovil aj trest prepadnutia veci a to: osobného motorového vozidla značky Lancia Thema 2.0 IE, ŠPZ X., č. motora XXXXXXXX, rok výroky 1990.

Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát.

Podľa § 76 ods. 1 s použitím § 78 ods. 1 zák. č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov uložil súd obžalovanému N. R. tiež ochranný dohľad na dva roky.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný N. R. hneď na hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré písomne odôvodnil jednak jeho obhajca a neskôr osobitným písomným podaním aj obžalovaný. Odvolanie smeruje proti výroku o vine, treste a konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom obhajcu uviedol, že zranenie zistené lekárskou prehliadkou pri jeho vzatí do väzby svedčí o tom, že k priznaniu sa k trestnej činnosti bol donútený políciou. Emocionálna labilita obžalovaného mohla byť podľa znalkyne PhDr. Heftyovej dôsledkom neadekvátneho policajného zásahu.

Krajskému súdu ďalej obžalovaný vytýka, že v súvislosti s výpoveďou Q. J. vyslúchaného už ako svedka, sa súd nedôvodne uspokojil s jeho vyjadrením, že vôbec nechce vypovedať. Za dôkaz získaný zákonným spôsobom obžalovaný R. nepovažuje ani zápisnicu o previerke na mieste činu, pretože sa z nej nedá zistiť, či úkon mal povahu vyšetrovacieho pokusu, rekonštrukcie alebo previerky výpovede. Nejasné je aj poučenie obžalovaného R. pri tomto úkone.

Podľa názoru obžalovaného R. z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 To 5/2006, vyplýva, že došlo k podstatnej zmene dôkaznej situácie vo vzťahu k jeho vine. Práve Q. J. v procesnom postavení svedka ho neusvedčil zo spáchania predmetného skutku, pričom na J. predchádzajúce výpovede v procesnom postavení obvineného nemôže súd prihliadať. Ostatné dôkazy, ktorými súd odôvodnil rozhodnutie o vine sú nepriamymi dôkazmi, ktoré netvoria logicky uzavretý celok.

Keďže vykonaným dokazovaním sa jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázalo, že spáchal skutok kladený mu za vinu a rozsudok krajského súdu v písomnom vyhotovení nezodpovedá tomu ako bol vyhlásený, je nejasný, skutkové zistenia neúplné a na objasnenie veci je potrebné zopakovať aspoň výsluch svedka J., obžalovaný R. navrhol podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ písm. d/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa.

V osobitnom písomnom odôvodnení odvolania obžalovaný R. namietal, že predseda senátu mu na hlavnom pojednávaní neumožnil vyslúchnuť ním navrhnutých svedkov a odmietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania. Okrem toho väzenská lekárka v Leopoldove nenahlásila na hlave obžalovaného zasúšenú tržno-zmliaždenú ranu ako stopu fyzického násilia, a tak sa nevyšetrilo kedy a akým mechanizmom rana vznikla. V spise sa nenachádza žiaden záznam polície o tom, že by pri zásahu došlo k predmetnému zraneniu. Obžalovaný ďalej vyslovuje domnienku, že väznica manipulovala s dátumom lekárskeho vyšetrenia, čo svedčí o snahe zranenie spochybniť. Prvostupňový súd sa nevyjadril k obmedzeniu jeho osobnej slobody, psychickému mučeniu, ani k advokátke Výsudilovej, ktorá v minulosti pracovala ako právnička vo firme poškodeného.

Obžalovaný R. konštatuje, že z vykonaných dôkazov nevyplýva, kto konkrétne poškodeného Ing. W. zastrelil. Zo svedeckej výpovede J. sa nedá nič zistiť, keďže na hlavnom pojednávaní si už nič nepamätal a nechcel vypovedať. Tiež svedok Y. V. nevedel presne určiť farbu, ani ŠPZ vozidla Fiat Uno, ktoré údajne videl. Nevedel uviesť pohlavie vodiča, počet členov posádky a rozporné sú aj jeho tvrdenia o názve piešťanskej ulice, na ktorej vozidlo parkovalo. Pochybný je aj záver sudu, že práve on (obžalovaný R.) odcudzil ŠPZ - ku z motorového vozidla T. B.. Tento svedok vo svojej výpovedi neuviedol

skutočnosti, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností by bolo možné zistiť páchatel'a odcudzenia značky, presný čas jej odcudzenia a účel odcudzenia.

Z napadnutého rozsudku, podľa obžalovaného R., nie je zrejmé, akým konaním mal iného usmrtiť a čin spáchať v úmysle získať majetkový prospech. Rovnako ani akým konaním mal zadovážiť a prechovávať hromadne účinnú zbraň, ani akým konaním mal neoprávnene vniknúť do domu iného. Nedá sa zistiť ako sa prvostupňový súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného a akými úvahami sa riadil.

Obžalovaný R. navrhol, aby po zrušení predmetného rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na verejné výroky Dr. Sládka, prikázal túto trestnú vec prerokovať a rozhodnúť inému senátu, resp. inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Na základe takto podaného odvolania odvolací súd vzhľadom na § 564 ods. 4 Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z.z.) v zmysle ustanovenia § 254 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané. Dospel k záveru, že včas podané odvolanie nie je dôvodné.

Táto trestná vec bola opakovane predmetom odvolacieho konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaniach obžalovaného R. a krajského prokurátora už v uznesení zo 4. decembra 2003, sp. zn. 3 To 60/03, uviedol, že „nie je sporné, že usmrtenie poškodeného v Piešťanoch sa dňa 23. februára 2001 vykonalo tak, ako to zistil krajský súd (skutok 1). Nie je sporné, že Ing. W. usmrtil obžalovaný R. a že ide o trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného v čase činu“. Ďalej najvyšší súd v tomto uznesení poukázal na dôkazy a ich hodnotenie súdom prvého stupňa, ktoré si odvolací súd osvojil. Konštatoval, že totožná je situácia aj pokiaľ ide o skutky obžalovaného R. posúdené ako trestné čin nedovoleného ozbrojovania a porušovania domovej slobody.

Rovnako vo svojom uznesení z 22. februára 2006, sp. zn. 4 To 5/2006, opäť rozhodujúc o odvolaniach obžalovaného R. a krajského prokurátora v tejto trestnej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že dôkazná situácia sa nezmenila ani po vykonaní dôkazov na hlavnom pojednávaní po zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu v tom smere, že by vznikla pochybnosť o tom, či sa obžalovaný R. dopustil predmetných skutkov. Odvolací súd zaujal stanovisko aj k obhajobným tvrdeniam tohto obžalovaného, keď vyslovil, že „dôvodne prvostupňový súd neuveril ani tvrdeniu obžalovaného R., ktorý svoje predchádzajúce priznávajúce výpovede označil za nepravdivé, vynútené fyzickým násilím zo strany polície“.

V súvislosti s aktuálne podaným odvolaním odvolací súd ešte pred verejným zasadnutím zistil, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu tak, ako na to správne poukazuje aj obžalovaný R., nezodpovedalo v písomnom vyhotovení tomu, v akom bolo na hlavnom pojednávaní vyhlásené. Tento nedostatok bol po vrátení trestného spisu krajskému súdu zákonným spôsobom odstránený.

Svojou povahou obhajobné tvrdenia obžalovaného R. uvedené v odvolaní je potrebné posudzovať nielen samostatne, ale aj v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi. Týka sa to aj zmeny jeho pôvodne priznávajúcich výpovedí, s ktorou prišiel až v záverečnej reči pred vyhlásením rozsudku krajského súdu dňa 19. decembra 2005. Zmenu zdôvodňoval tým, že k priznaniu bol donucovaný políciou.

Z hľadiska odvolacieho súdu, ide o nevierohodnú verziu obžalovaného. Nielen vzhľadom na časový odstup od pôvodne priznávajúcich výpovedí, ani až banálnu malú zasúšenú tržno-zmliaždenú ranu ošetrovanú ambulantne dezinfekciou dňa 27. februára 2001 nesvedčiacu o intenzívnom násilí, ale vzhľadom na existenciu dôkazu, objektívnej povahy. Je ním miesto, kde obžalovaný R. skúšal vražednú zbraň a na ňom nájdené nábojnice z nej, o ktorom bez výpovede obžalovaného polícia nemohla vedieť.

Pokiaľ obžalovaný R. v súvislosti s ošetrením už uvedeného zranenia hlavy poukázal na prepísaný dátum

ambulantného ošetrenia, v čom vidí snahu zranenie spochybniť, ide o úvahu v rovine domnienky. Samotný mechanizmus predmetného zranenia je v zdravotnej dokumentácii označený ako spadnutie na schodoch, bez stavu bezvedomia a potreby liečenia. Prepis čísllice 6 v dátume 26. februára 2001 na čísllicu 7 (teda 27. februára 2001) je zjavným omylom ošetrujúceho lekára, ktorý tento omyl sám prepísaním opravil. Svedčí o tom charakteristické písanie čísllice 7, objavujúcej sa aj v iných záznamoch tejto zdravotnej dokumentácie. Nešlo teda o prepis urobený políciou.

Nedôvodná je tiež námietka obžalovaného N. R., týkajúca sa zápisnice na č.l. 962 a nasled. spisu, o ktorej tvrdí, že nie je zrejmé, či išlo o vyšetrovací pokus alebo rekonštrukciu, resp. previerku výpovede na mieste činu.

Z hľadiska odvolacieho súdu v čase vykonania tohto procesného úkonu (24. februára 2001) vtedy účinný Trestný poriadok, neobsahoval výslovné ustanovenia o vyšetrovacom pokuse alebo rekonštrukcii. V ustanovení § 113a upravoval „Obhliadku miesta činu“. Tento procesný úkon pritom nebol podmienený procesným postavením osoby či už ako obvineného alebo ešte len podozrivého.

V súvislosti s poukazom na svedka J., ktorý sa podľa názoru obžalovaného po poučení o práve odoprieť výpoveď nevyjadril jednoznačne, či ho využíva, pričom súdu poslal stanovisko, že zotrváva na svojich predchádzajúcich výpovediach, odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd, ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku na toto stanovisko neprihliadal a z výpovedí za usvedčujúci dôkaz považoval pôvodné výpovede obžalovaného R..

Odvolací súd na základe vyžiadaného rozvrhu práce prvostupňového súdu zistil, že po podaní obžaloby v roku 2002, bola táto trestná vec pridelená zákonnému senátu.

Námietky týkajúce sa svedeckých výpovedí V. a B. nemajú významnejšiu povahu a ich akceptáciou by sa išlo nad rámec potrebného dokazovania.

Správnym skutkovým zisteniam zodpovedá správna právna kvalifikácia konania obžalovaného R..

Uložený trest odňatia slobody v uvedenej výmere vzhľadom na spôsob vykonania a motív považuje odvolací súd skôr za trest mierny.

Keďže odvolanie obžalovaného N. R. nebolo dôvodné, odvolací súd ho podľa § 256 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.